

Det maa sandelig have ringet forsvarligt for Vorherres Øren denne Formiddag . . . for man tog skam ikke blidt paa den gamle Mand. Navnlig maalte den gode Vilh. Pram ham min Tro Skæppen fuld. Han lod ham rent ud vide, at han risikerede at gaa ganske ud af Spillet, dersom han ikke værs'artig opgav alt gammeldags Hemmelighedskræmmeri, som dog ikke længer imponerede Nogen. Hvad oplyste Nutidsmennesker fordrede af Religionen, var fuld og klar Besked om Tingene . . . ingen Tvetydigheder, om vi maa bede!“

Han talte i sin sædvanlige spøgefulde Tone, men det var dog let at spore, at han indvendig kogte af Forargelse.

„Det maa dog retfærdigvis tilføjes“ — vedblev han — „at der ogsaa var dem, der tog den gamle Mand i Forsvar eller i hvert Fald søgte at undskylde ham. Særligt udviste Forstander Seiling en virkelig paaskønnelsesværdig Højhjærtethed ved at optræde som hans Advokat og i et veltalende Foredrag gøre gældende, at Anklagedes Ord i merbemeldte Skrift, kaldet Biblen, i det mindste i de afgørende Punkter fuldt ud stod til Troende. Men saa var der et snildt Hoved, der midt i Stridens Hede fandt paa den subtile Idé, at de skulde afstemme om det. Ikke sandt? Det